

for bliver hun ikke forvandet til Mand, og fordi man giver en Finanslov Titelen „foreløbig midlertidig“, derfor mister den ikke sit Bræg. At den ikke er en forlænget Indtægts- og Udgiftsbevilling i Henhold til den sidst vedtagne Finanslov, fremgaar deraf, at de Estrupste Provisorier indeholde Bevillinger til Nydannelser, Udgifter, som ikke tidligere have været bevillgede. De indeholde endvidere Bevillinger til Kontrakter, man har paataget sig i Aarets Løb, og en hel Mængde andet, som netop viser hen til, at vi her staa over for egentlige Finanslove, som Højre selv indrømmer ikke grundlovs-mæssig kunne udstedes ad provisorisk Vej. Jeg kan dog ikke tænke mig, at det ærede Mindretal, der her har paataget sig den efter min Mening meget utaknemlige Opgave at forsvare ældre Højrestandpunkter, vil sige saaledes, at naar en Lov indeholder et Overflag over Indtægter og Udgifter, er det utilladeligt at udstede den provisorisk, men hvis en Bevillingslov ikke en Gang indeholder Overflag over Indtægter og Udgifter, er det tilladeligt at udstede den provisorisk. Og dog synes det nærmest at være den Tankegang, som her følges. Desuden vil jeg gøre opmærksom paa, at naar det ærede Mindretal skriver følgende: „Kan det uanset Grundlovens § 49 ved en almindelig Lov bestemmes, at Regeringen be- myndiges til at opkræve Statterne og afholde Udgifter, naagtet Finansloven ikke er vedtagen, saa maa en saadan Lov, der falder ganske uden for Grundlovens § 49, ogsaa kunne udstedes som provisorisk Lov i Henhold til Grundlovens § 25,“ saa er dets Tankegang denne: naar Rigsdagen og Regering i Forening kunne udstede midlertidige Love, kan Regeringen ogsaa alene udstede foreløbige midlertidige Love. Det er Tankegangen. Men her er imidlertid slet ingen Analogi til Stede, Rigsdagen og Chefen for den udøvende Myndighed her i Landet have i Forening godkendt en Fortsættelse af Grundlovens Finanslovbestemmelser, en Konsekvens af de Bestemmelser, der findes i Grundlovens §§ 48 og 49, imedens de provisoriske Bevillingslove ere udstedte ensidigt af en enkelt af de lovgivende Faktorer og udstedte i Henhold til en bestemt Grundlovsparagraf i bestemt Strid med andre Grundlovsparagraffer. Der er ingen Analogi

mellem Tilblivelsen af disse to Love. Desuden er Tankegangen ganske mærkkelig, i det Øjeblik jeg gaar ud fra, at vi her staa over for en rent begrebsmæssig Udvikling, thi her indfører Mindretallet netop et faktisk Element. Mindretallets Tankegang maa fremsættes saaledes: Hvis Rigsdagen aldrig havde givet sin Tilladelse til midlertidige Bevillingslove, havde Kongen og Ministeriet heller ikke haft Magt til at udstede foreløbige midlertidige Bevillingslove. Altsaa ud fra den rene Fakticitet, at der er fremkommet midlertidige Bevillingslove med Rigsdagens Tilladelse, mener Højre at kunne drage den Konsekvens, at saa kan det ogsaa gøres uden Rigsdagens Tilladelse, men hvis Rigsdagen aldrig havde givet denne Tilladelse, vilde Højres Argumentation svævet i Luften og manglet den Analogi, det søger i midlertidige Bevillingsloves Eksistens. Endvidere maa jeg, naar Mindretallet skriver følgende, at kan en almindelig Lov, altsaa en midlertidig Bevillingslov, udstedes, kan en foreløbig Bevillingslov ogsaa udstedes, gøre opmærksom paa, at en Bevillingslov ikke er nogen almindelig Lov. Mindretallet vil ved at se tilbage rent historisk paa vore Herredage, Danehoffer, Landsting og Rigsraad let blive opmærksom paa, at Bevillingsmyndigheden ikke altid har været den samme som den lovgivende Myndighed. Det kan være, at Bevillingsmyndigheden og Lovgivningsmyndigheden have samme Organ — hvilket de have i dette Øjeblik — men dette har ikke altid været Tilfældet i det danske Riges Historie. Man vil let kunne vise Perioder, hvor Bevillingsmyndigheden har virket gennem en Institution, som ikke tillige har været den almindelig lovgivende. Fordi man kalder en Finanslov Lov, bliver den ikke forvandet til en almindelig Lov, den er baade med Hensyn til Værdighed, Indhold og Virkning ganske forskellig fra Love i Almindelighed. Jeg kan derfor heller ikke tillade, at det ærede Mindretal drager Analogi paa dette Punkt og betragter en Bevillingslov som en almindelig Lov og derved faar den ført ind under Grundlovens § 25. — Tilbage har jeg kun at gøre opmærksom paa Konsekvensen af det ærede Mindretals egen Tankegang. Konsekvensen maa nemlig blive den, at midlertidige Bevillingslove heller ikke ere tilladelige, men Konsekvensen